

RaeAnne
Thayne

Hartverwarmende
winter

Vertaling Emilin Lap

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Christmas in Snowflake Canyon*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Emilin Lap
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0909 4
ISBN 978 94 027 6307 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Als hij nog één keer naar The Little Drummer Boy moest luisteren, zou hij iemand ongenadig in zijn maag pa-ra-pa-rammen.

Dylan Caine zat aan de bar van The Speckled Lizard met een glas whisky voor zich. Het kostte hem de grootste moeite om na het aanhoren van het zoveelste kerstliedje niet op te springen om de stekker van de jukebox uit de muur te rukken. Een of andere idioot had net drie versies van hetzelfde nummer opgezet. Als er nog een zou komen, zou hij een paar mensen eens flink de waarheid zeggen en vervolgens zijn biezen pakken.

Hij keek op zijn horloge. Zijn broer was inmiddels tien minuten te laat, zag hij. Eigenlijk vond hij dat hij alle recht had om Jamie te laten zitten. Hij had bij voorbaat al geen zin gehad om in een bar af te spreken. En hij was al helemaal niet in de stemming om in zijn eentje te luisteren naar drie versies van een nummer waar hij toch al weinig mee had.

De Liz barstte bijna uit zijn voegen op deze Zwarte Vrijdag – de dag na Thanksgiving waarop de kerstgekte traditioneel losbarstte. Er was een populaire band geboekt, maar hij had opgevangen dat de bassist en de leadzangeres, in het dagelijks leven een stelletje, de dag daarvoor een ernstig geval van kalkoenvergiftiging hadden opgelopen. Op dit moment hadden ze het waarschijnlijk te druk met alles eruit te gooien om op te treden voor een joelende menigte.

Het publiek begon rusteloos te worden.

Dylan bleef toch al liever uit de buurt van grote groepen mensen. En een bar vol teleurgestelde muzikfans met kerststress met ongelimiteerde toegang tot alcohol vond hij geen gelukkige combinatie.

Iemand botste van achteren tegen hem op. Zonder om te kijken wist hij dat het een vrouw was. De rondingen tegen zijn schouder lieten weinig aan de verbeelding over. Net zo min als het aangename zweem van kaneel en vanille, dat hem deed denken aan versgebakken koekjes.

Het water liep hem in de mond. Het was al weer even geleden dat hij... koekjes had gehad.

‘Pat, waar blijft mijn mojito? Kom op, zeg. Ik wacht al een eeuwigheid.’

De eigenaresse van de hese stem wrong zich langs hem heen om tegen de bar te aan kunnen leunen. Vanaf de zijkant had hij alleen zicht op een waterval van sexy blonde lokken. Ze droeg een witte sweater die net twee centimeter te kort was. Een smalle streep roomblanke huid was zichtbaar was boven haar jeans, waarin zich een welgevormd achterwerk aftekende.

De barman, die al sinds jaar en dag in The Lizard werkte, trok een gezicht. ‘Komt eraan. Ik kom handen te kort. Ik was zo stom te denken dat er niemand zou komen als de band afhaakte. Nog even geduld. Neem nog wat nootjes.’

‘Ik wil geen nootjes. Ik wil nog een mojito.’

Zo te horen had ze al een mojito of drie op. Opeens kwam de gebiedende toon hem bekend voor. Hij bekeek haar nog eens goed en zag toen wie het verleidelijke pakketje naast hem was. Genevieve Beaumont, de teergeliefde en tot op het bot verwendende dochter van de burgemeester van Hope’s Crossing.

Ze was een stuk jonger dan hij, zeker zes jaar. Hij kende haar niet echt, alleen van reputatie, en dat hield niet over. In zijn hoofd was ze altijd een typisch privéschoolmeisje gebleven, zo'n leeg, saai type dat haar leven verdeed met het zoeken naar de perfecte manicure.

Maar zo zag ze er nu niet uit. Integendeel, ze zag er nogal bezweet, aangeschoten en op een of andere manier bijzonder aantrekkelijk uit.

‘Als er nog iemand zo'n godvergeten kerstkraker opzet, ga ik gillen. Ik zweer het je. We zijn hier in een bar, niet op een zondagsschool.’

‘Amen,’ mompelde hij automatisch.

Eindelijk leek iets anders dan zijzelf haar aandacht te trekken. Ze keek opzij en in haar blauwe ogen met de volle wimpers zag hij heel kort een bekende blik, een mengeling van medelijden en fascinatie grenzend aan afkeer.

Nogmaals, hij had een hekel aan menigtes.

Het pleitte voor haar dat ze zich razendsnel herstelde en hem een stijf lachje schonk. ‘Dylan Caine. Ik had je niet gezien.’

Hij glimlachte beleefd terug. Te uitgeput voor cynisme stak hij wat er over was van zijn linkerarm omhoog in een soort zwaai. ‘Het grootste deel van mij, in ieder geval.’

Ze slikte en knipperde even met haar ogen maar bleef hem met hetzelfde verkrampte lachje aankijken. Het leek wel of haar grimas licht gaf, als een rij kerstlampjes. ‘Eh... wat leuk om je weer eens te zien,’ zei ze.

Hij kon zich niet herinneren ooit met deze vrouw gepraat te hebben. Als dat wel zo was, zou hij zich die hese stem herinnerd hebben, die zich door zijn hele lijf leek te verspreiden als heerlijke volle Johnnie Walker.

‘Insgelijks,’ zei hij, wat niet eens helemaal gelogen was. Hij was best gecharmeerd van het reepje blote huid en de strakke spijkerbroek.

‘Ben je hier op familiebezoek?’ vroeg ze op een manier die een gedegen opvoeding met veel aandacht voor beleefde conversatie, een goede houding en perfecte manieren verraadde. Zelfs in licht benevelde staat.

‘Nee.’ Hij nam een slok whisky. ‘Ik ben terug verhuisd in de lente. Ik heb een huis in Snowflake Canyon.’

‘O, dat wist ik niet.’ Ze keek naar een punt ergens boven zijn rechteroor, maar hij zag haar blik onwillekeurig afdwalen naar het ooglapje, dat een nare plek littekenweefsel verborg, voordat ze snel wegkeek.

Hij bedwong de neiging om voor de zoveelste keer op zijn horloge te kijken, of, sterker nog, een stapeltje dollars op de bar te leggen en op te stappen. Jamie bekeek het maar.

Hoewel Dermot en Margaret Caine niet verkeerden in de hogere sociale kringen van de Beaumonts, hadden ze hem toch ook de nodige omgangsvormen meegegeven. Soms gebruikte hij ze zelfs. ‘Ik ben jou ook nog niet tegengekomen sinds ik terug ben. Waar woon jij tegenwoordig?’

Haar mond verstrakte, en hij zag dat de lippenstift op haar onderlip een beetje uitgesmeerd was. ‘Tot drie dagen geleden woonde ik in een prachtig appartement op de vijfde verdieping in de Marais in Parijs.’

O là là. De Marais. Alsof dat hem iets zei.

‘Kan er niet iemand iets aan die muziek doen?’ vroeg ze aan Pat voordat Dylan antwoord had kunnen geven. ‘Waarom zou iemand zoveel verschrikkelijke versies van hetzelfde nummer in zo’n jukebox stoppen?’

De barman trok een wanhopig gezicht terwijl hij een glas bier tapte. ‘Ik moest zo nodig een jukebox. Slechtste beslissing van mijn leven. De bar is de bar niet meer. Het lijkt hier wel een doorlopende karaokeshow. Zal ik jullie eens een geheim vertellen? Er woont hier in Hope’s Crossing een ongelooflijke verzameling mensen met een bijzonder slechte muzieksmaak.’

‘Je kunt hem altijd op straat zetten,’ opperde Dylan.

‘Geloof me, ik speel dagelijks met de gedachte. Maar ik heb me blauw betaald aan dat ding. Meestal eindigt het ermee dat ik de helft van mijn fooi erin gooi zodat ik ook eens een keer naar mijn eigen nummers kan luisteren.’

Eindelijk zette hij een roze mojito voor Genevieve neer. Ze pakte hem op en nam een flinke slok. ‘Dank je,’ zei ze, zo correct dat het vloekte met haar sexy stemgeluid. Vervolgens schonk ze Dylan nogmaals die beleefde, lege glimlach. ‘Prettige avond.’

Hij zag haar in de richting van de jukebox verdwijnen en vroeg zich af wat voor muziek ze zou uitkiezen. Waarschijnlijk iets artistieks en irritants. Als er maar geen accordeons aan te pas kwamen.

Hij keek op zijn horloge, dat tot zijn grote ergernis om zijn rechterpols zat, terwijl hij hem zijn hele leven links had gedragen. Inmiddels was Jamie een kwartier te laat. Nu was hij het zat.

Net toen hij zijn portemonnee uit zijn zak wilde pakken, trilde zijn telefoon met een inkomend bericht.

Zoals verwacht was het van Jamie, kort en krachtig:

Sorry. Vertraging. Onderweg. Niet weggaan!

Zijn net iets oudere broer kende hem goed. Jamie had terecht ingeschat dat hij na maanden van eenzaamheid behoorlijk gestoord zou worden van de jolige menigte en kakofonie van stemmen in The Speckled Lizard.

Hij typte een kort antwoord terug met één duim; irritant maar niet zo erg als een e-mail te moeten schrijven met één vinger.

Je hebt vijf minuten.

Hij meende het. Als Jamie er over vijf minuten niet was, mocht hij naar Snowflake Canyon komen om een biertje te drinken op zijn laatste avond in de stad voordat hij weer vertrok naar de basis.

De digitale jukebox die Pat zo haatte speelde nu Jingle Bell Rock, een nummer dat hij zo mogelijk nog slechter verdroeg dan Little Drummer Boy.

‘Sorry,’ zei de barman, die voorbij liep met twee glazen van iets fruitigs voor een stel toeristen verderop aan de bar.

Dylan keek naar de knipperende lampen van de jukebox en zag Genevieve Beaumont die kant op lopen, haar mojito in de hand.

O-o.

Met meer interesse dan hij lang voor een vrouw had gevoeld sloeg hij haar gade. Hij zag dat ze iets zei tegen het goedgeklede stel dat deze avond de alleenheerschappij leek te hebben op de muziekkeuze.

Hij kon niet horen wat ze precies zei door het luide gepraat en gerinkel van glazen van de andere gasten, maar hij voelde een lach opkomen bij de dramatische gebaren die

ze maakte. Misschien was ze toch niet zo'n stijve preutse debutante als hij dacht. Ze gebaarde wild met haar armen, wees naar de jukebox en dan weer naar het stel. Met enig liplezen kon hij de woorden 'bar', 'idiot' en 'kerstliedjes' onderscheiden.

De vrouwelijke helft van het stel, een roodharige schoonheid in een staalgrijs mantelpakje en een dubbel halssnoer van parels zo groot als olijven, leek Genevieves ongevraagde advies minder te waarderen dan hij. Haar antwoord leek net zo scherp als haar pumps, afgaande op de manier waarop Genevieve even naar adem hapte.

De vrouw trok een creditcard tevoorschijn alsof het een AK-47 was. Vervolgens liep ze met grote passen naar het digitale onding – waarschijnlijk om het Mormoons Tabernakelkoor op te zetten met *Away in a Manger* of een ander nummer dat totaal ongepast was voor een bar.

Dylan grinnikte toen hij zag hoe de welopgevoede burgemeestersdochter na een korte aarzeling de achtervolging inzette met de vastberadenheid van een rugbyspeler. Ze ging tussen de vrouw en de jukebox in staan. In de haast morste ze iets van haar drankje.

'Schuif eens op met die magere kont van je,' hoorde hij de vrouw zeggen. Geheel ten onrechte, als je het hem vroeg. Hij had immers net van dichtbij mogen constateren dat dit onderdeel van Ms. Beaumont dat absoluut niet was.

'Doe je best maar,' mompelde Gen.

Bij het horen van deze streep-in-het-zand oorlogsverklaring draaide Dylan zich om op zijn kruk om te kijken wat er verder zou gebeuren. Hij zag dat hij niet de enige was. Het akkefietje begon de aandacht te trekken van de andere gasten

in de bar. Er gaat niets boven een goede *cat fight* om mannen bij de les te houden, dacht hij.

‘Ik heb het recht om naar de muziek te luisteren die ik wil,’ begon Mrs. Powersuit.

‘Er is hier verder niemand die zin heeft in kerstmuziek. Toch, mensen?’

Een paar gasten mompelde instemmend, waarop de roodharige begon te blozen. ‘Ik wel,’ zei ze uitdagend.

‘Dan neem je de volgende keer toch lekker je iPod en koptelefoon mee,’ beet Genevieve haar toe.

‘Zorg er de volgende keer maar voor dat jij het eerst bij de jukebox bent. Kun jij kiezen,’ kaatste de vrouw terug. Ze probeerde langs Genevieve heen te glippen, en toen dat niet lukte, wilde ze haar opzijschuiven. Maar tot groot vermaak van Dylan kreeg ze haar niet van haar plek.

Tot de man die bij de kerstliedjesliefhebber aan tafel had gezeten zich er tegenaan begon te bemoeien. Hij droeg geen jasje, wel een overhemd, en had zijn das een stukje losgetrokken. Hij was iets ouder dan zijn metgezellin. Ondanks de onmiskenbare autoriteit die hij uitstraalde, zag Dylan in hem zo’n pestkop in militaire dienst die graag zijn strepen gebruikte om te krijgen wat hij wilde.

‘Kom op. Nu is het wel genoeg, dames. Wat is er mis met een paar kerstliedjes? Het is de dag na Thanksgiving,’ begon hij.

‘Volgens mij is dit iets tussen mij en jouw vriendinnetje.’

‘Dit is mijn vriendin niet. Dit is mijn collega.’

‘Al was ze de moeder van de Kerstman. Ze heeft een vreselijke muzieksmaak, en iedereen hier heeft er genoeg van.’

De dame in kwestie probeerde weer met haar creditcard

langs Genevieve te komen, maar die blokkeerde haar met haar lichaam.

‘Heb je enig idee met wie je te maken hebt?’ De man liep op haar af. Door zijn bouw en lengte kwam hij nogal bedreigend over.

‘Geen idee, geen interesse.’

Hoewel de man een paar koppen boven Genevieve uit stak, deed ze geen stap naar achteren. Ze zat vol verrassingen. Zo op het eerste gezicht zou je haar geen greintje ballen geven.

‘Ze is toevallig assistent-openbaar aanklager. Net als ik.’

O, shit.

Genevieve meende het blijkbaar toen ze zei geen interesse te hebben. ‘Ik haat advocaten. Mijn ex-verloofde was advocaat,’ beet ze hem toe.

De man grijnsde. ‘Hoe heet hij? Ik wil hem graag een biertje aanbieden om te vieren dat hij slim genoeg was om een psychopaat als jij te dumpen.’

Even leek Genevieve uit het veld geslagen, en een kort moment zag ze er verloren en onzeker uit. Toen briede ze: ‘Ik heb hém gedumpt, mocht je het willen weten, en ik heb hem geen seconde gemist. Wat ik geleerd heb, is dat advocaten werkelijk alles zullen doen om gelijk te krijgen.’

‘Als je dat maar weet,’ zei de vrouw. Ze plantte haar naaldhak hard op Genevieves voet. Tevreden met het resultaat van haar actie – Genevieve schreeuwde het uit en wankelde naar achteren – probeerde ze langs haar heen te glippen. Maar de vroegere aanvoester van het cheerleadersteam was niet voor één gat te vangen. Ze worstelde met de vrouw en wist de hand met de creditcard weg te slaan voordat ze de kaart door het apparaat kon halen.

‘Dat is geweldpleging!’ riep de vrouw. ‘Zag je dat, Larry? Die stomme koe sloeg me.’

‘Dat klopt.’ Een behulpzame toeschouwer viel haar bij. De vrouw werd nog roder.

‘Oké, doe niet zo belachelijk. Laat haar erdoor. Nu.’ Larry de Eikel probeerde Genevieves arm te pakken om haar bij de jukebox weg te trekken.

Toen Dylan die grote hand op Genevieves witte sweater zag, stond hij op. Zijn barkruk kraakte vervaarlijk toen hij hem uit de weg schoof.

‘Ga zitten, Caine,’ zei Pat ongerust, bijna smekend.

Dylan negeerde hem. De adrenaline gierde door zijn lijf als pure whisky. Hij was niet bijzonder dol op Genevieve Beaumont maar had een hartgrondige hekel aan pestkoppen.

En ze had wel een mooi achterwerk.

‘Je kunt nu beter opstappen,’ zei hij op zijn strengste ex-commandotoon.

De man liet Genevieves arm niet los terwijl hij Dylan van onder tot boven bekeek, tot aan zijn zwarte ooglapje. ‘Aye aye, kapitein. En anders? Laat je je papegaai dan los?’

Dylan was zich vaag bewust van de hoorbare inademing van de stamgasten in de bar die hem kenden.

‘Zoiets, ja,’ antwoordde hij kalm. Hij stak zijn arm uit en had niet meer dan zijn ene hand nodig om Genevieves arm uit de greep van de man te bevrijden en diens vingers naar achteren te duwen.

‘Dank je,’ mompelde ze verward terwijl ze haar sweater recht trok.

‘Graag gedaan.’ Hij liet de hand van de man los. ‘Dan stel ik

voor dat iedereen nu weer gewoon doorgaat met wat hij aan het doen was.’

‘Ik... bel de politie,’ stamelde de vrouw. ‘Jij bent gestoord. Jullie allebei.’

‘O, hou toch op,’ zei Genevieve.

‘Hou zelf op! Ik klaag jullie allebei aan voor geweldpleging.’

‘Ik ben misschien geen advocaat maar ik weet bijna zeker dat dat geen geweldpleging was,’ reageerde Genevieve fel. ‘Maar dit wel.’

Dylan ademde scherp in toen Genevieve uithaalde en de vrouw met haar vuist recht in het gezicht raakte.

Direct begon er bloed uit de neus van de vrouw te stromen, en gillend bracht ze haar handen omhoog. ‘Je hebt mijn neus gebroken!’

Het huid-op-huidcontact leek Genevieve enigszins te ont-nuchteren. Ze keek naar het stel. ‘Wow, ik wist niet dat ik het in me had. Zijn al die jaren pilates toch niet voor niets geweest.’

De woorden hadden haar mond nog niet verlaten, of de vrouw liet haar handen zakken en besprong haar. Het volgende moment waren ze volop in gevecht, slaand, schoppend en haren trekkend.

Waarom altijd dat haren trekken?

Met zijn ene arm en beperkte zicht was Dylan in het nadeel toen hij een poging deed de trappelende, graaiende vrouwen uit elkaar te trekken. Larry, zonder de genoemde beperkingen, probeerde het vanaf de andere kant, maar de vrouwen vielen tegen hem aan en hij struikelde achteruit. Hij kwam tot stilstand tegen een grote, vervaarlijk uitziende kerel, die op de grond viel en toen hij weer opstond met hem begon te vechten.